

Küçük Tapirin Arkadaşı

Çınar BİBER

Küçük Tapirin Arkadaşı

Çınar BİBER

Yağmur ormanının derinliklerinde, sabah yağmuruyla ıslanmış yemyeşil yaprakların arasında küçük bir tapir yaşardı. Yumuşak kahverengi tüyleri, yüzünde ve boğazında açık krem rengi bir lekesi vardı. Kısa, esnek burnu nemli toprağı koklarken kıpır kıpır oynardı. Patikalarda dolaşmayı çok severdi ama her zaman dikkatliydi. Yağmur ormanı kocamandı, o ise küçücüktü.

Bir gn gzne siyah beyaz bir kprt iliti. Kocaman turuncu sar gagasn yana eęmi bir tukan alak bir dala tnemiti. Sar ve mavi halkal parlak gz merakla ııldyordu. "Merhaba kk tapir!" diye seslendi. "Ben buralarda yeniyim. Adn ne?" Tapir gzlerini krptırd, sonra glmsedi. "Ben Tapir. Benimle kefe kmak ister misin?"

Tukan parlak siyah kanatlarını çırpıp yanına kondu. "Ben Tukan," dedi. "Gökyüzünden her şeyi görebilirim!" Tapir başını salladı. "Ben de yerden her şeyi görebilirim." Birlikte yola koyuldular; tapirin sağlam bacakları yumuşacık basıyor, tukan daldan dala zıplıyordu. Yağmur ormanı çevrelerinde yaşamla uğulduyordu. Çoktan arkadaş olmuşlardı.

Dev eğrelti otlarının ve birbirine dolanmış sarmaşıkların yanından geçtiler. Tapir, en sulu meyvelerin nerede yetiştiğini Tukana gösterdi. Tukan da Tapire olgun meyveleri yukarıdan nasıl fark edeceğini gösterdi. "Benim göremediğim şeyleri görüyorsun," dedi Tapir. "Sen de benim göremediğim şeyleri görüyorsun," dedi Tukan. Gülüştüler ve farklı bakışlarını paylaşmaktan mutlu, yollarına devam ettiler.

Kısa süre sonra bir nehre geldiler. Su çağlıyor, kahverengi ve hızlı akıyordu. Basamak taşları kaygan görünüyordu, önlerindeki patika ise çamurluydu ve belirsizdi. Tapir birden durdu. "Bundan hoşlanmadım," dedi. "Taşlar güvenli görünmüyor. Karşıya geçmemiz gerek ama nasıl?" Tukan suya baktı. "Yukarıdan bakayım," dedi.

Tukan ykseęe uętu ve nehrin zerinde daireler ęizdi. Gkyznden suyun btn kıvrımını grebiliyordu. Daha aŗaęıda devrilmiŗ bir ktk ve nehrin geniŗledięi sıę bir yer grd. Ama geri uętuęunda, "Bir ktk gryorum ama eski ve ęrk grnyor. Sıę yer de ęok uzakta. Sen yerden ne gryorsun?" dedi.

Tapir toprağı dikkatle inceledi. Basamak taşlarının kaygan yosunla kaplı olduğunu gördü. Kenardaki çamurda küçük çatlaklar fark etti. "Taşlar çok kaygan," dedi. "Çamur da yumuşak. Oraya basarsak kayabiliriz." Kıyı boyunca daha ileriye baktı. "Ama burada daha sağlam görünen bir patika var."

Tukan başını yana eğdi. "Yukarıdan bakınca o patika nehrin dar bir yerine gidiyor," dedi. "Ama dibinin güvenli olup olmadığını göremiyorum. Kontrol edebilir misin?" Tapir sağlam patika boyunca dar yere yürüdü. Suyu burnuyla yokladı. "Burası sığ," dedi. "Ama gizli kayalar var. Dikkatli olmalıyız."

Birlikte durup düşündüler. Tapir gördüklerini paylaştı: kaygan taşlar, yumuşak çamur, gizli kayalar. Tukan da gördüklerini paylaştı: eski kütük, sık ve geniş yer, dar geçit. "Fikirlerimizi birleştirirsek," dedi Tukan, "belki güvenli bir yol bulabiliriz." Tapir başını salladı. "Deneyelim."

Tapir nehir kıyısına yeniden baktı. "Sağlam patika sığ yere gidiyor," dedi. "Ama gizli kayalar keskin. Onları kenara çekebiliriz." Tukan bir kez daha yukarı uçtu. "Ortaya yakın büyük, düz bir taş görüyorum," diye seslendi. "Onu tam doğru yere koyarsak üstüne güvenle basabiliriz." Tapir dikkatlice suya girdi ve taşı yerine itti.

Taş yerleşince Tapir geçidi denedi. Su serindi ama derin değildi. Bir adım attı, sonra bir adım daha. "Güvenli!" diye seslendi. Tukan aşağı uçup Tapirin başına kondu. "Başardın!" diye sevindi. "Biz başardık," dedi Tapir. "Sen olmasan düz taş bulamazdım." Dikkatli adımlarla, birlikte nehri geçtiler.

Karşı kıyıda tüylerindeki ve kürklerindeki suyu silkelediler. "İyi bir takımız," dedi Tukan. "Sen yeri görüyorsun, ben gökyüzünü." Tapir gülümsedi. "Gördüklerimizi paylaşınca da daha iyi seçimler yapıyoruz." Güvenli geçişleriyle gurur duyarak nehre geri baktılar. Yağmur ormanı sıcacık bir ışıkla parıldıyor gibiydi.

O günden sonra Tapir ve Tukan yağmur ormanını birlikte keşfettiler. Birçok dere geçtiler, birçok tepeye tırmandılar. Ne zaman bir sorunla karşılaşırsalar, her biri görebildiğini paylaştı. Tapir yeri gözledi, Tukan gökyüzünü. Ve her zaman bir yol buldular. Her macerada arkadaşlıkları daha da güçlendi.

Diğer hayvanlar da onların iş birliğini fark etti. "En güvenli yolu nasıl hep buluyorsunuz?" diye sordu küçük bir kurbağa. "Birbirimizi dinliyoruz," dedi Tapir. "Ben Tukana göre görmediğim şeyleri görüyorum, Tukan da bana göre görmediğim şeyleri." Tukan başını salladı. "Farklı bakışlar bizi daha akıllı yapıyor," dedi. Kurbağa bunu düşünerek zıplayıp gitti.

Bir akşam, güneş nehrin üzerinde batarken Tapir ve Tukan pürüzsüz bir kayanın üstüne oturdular. "Seninle tanıştığıma sevindim," dedi Tapir. "Ben de," dedi Tukan. "Bir kuşun sahip olabileceği en iyi arkadaşsın." Yıldızların tek tek belirişini izlediler. Yağmur ormanı seslerle doluydu ama birlikte kendilerini güvende ve mutlu hissediyorlardı.

Ve böylece, küçük tapir ile meraklı tukan sonsuza dek arkadaş kaldılar. Herkesin dünyayı farklı gördüğünü öğrendiler. Gördüklerimizi paylaştığımızda sorunları çözebilir ve güvende kalabiliriz. İşte en güzel iş birliği budur. İki arkadaş uykuya dalarken yağmur ormanı onayını fısıldadı.